

Artesans de la fantasia - Jean Streff

Al llarg de les divuit entrevistes que aplega *Artesans de la fantasia*, professionals i amateurs s'esplaien des de dins i sense inhibicions sobre la pràctica sado-masoquista. Guiat per les preguntes de Jean Streff, el lector no només assisteix a un petit catàleg de perversions -que hi és-, sinó que sobretot se li presenten prou casos i punts de vista perquè pugui entendre el sado-masquisme com una relació eròtica triada lliurement: ells prefereixen autodefinir-se com a “amos” i “esclaus”. El llibre no s'adreça, doncs, al lector pervers, sinó al lector curiós. És clar que la curiositat també pot ser una de les vies d'entrada a la perversió.

La majoria dels entrevistats disfruta d'un nivell socio-cultural elevat. Aquesta constant dota el seu discurs d'un alt grau de teorització: hi abunden les evocacions freudianes d'experiències infantils i les explicacions sobre culpabilització, complexos, recerca de compensacions psicològiques, vàlvules lúdiques per alliberar tensions... Streff proposa un itinerari in crescendo, que comença amb un jubilat que fabrica fuets per arribar a final de mes, i que acaba amb una parella que busca la passió absoluta -sense excloure la mort-. Les entrevistes presenten diverses variacions per no avorrir el lector, com l'eliminació de les preguntes, o l'interrogatori d'una parella per separat.

Després de llegir l'última pàgina, queda un cert regust d'obra de tesi, com si la selecció i ordenació dels testimonis obeïssin a una estratègia persuasiva per part de l'autor. D'aquí a sospitar que ens trobem davant un llibre de ficció disfressat de reportatge només hi ha un pas. I tanmateix, aquesta sospita no entela ni per un moment el convenciment que som davant una obra valuosa, necessària i subversiva.

És subversiva perquè afecta molta més gent que els quatre gats que es dediquen de tant en tant a vestir-se de couro i fuetejar-se entre si, i perquè tira per terra una colla de tòpics que la moral i la ignorància han construït a l'entorn del sado-masquisme. Com per exemple el tòpic del sofriment físic: molts entrevistats situen la seva relació en l'esfera de la dominació mental: la possibilitat de produir dolor físic és llavors una simple manifestació del poder. El masquisme és, així, el paroxisme de la disponibilitat, mentre que el sadisme es converteix en el vertigen de la responsabilitat: dues cares de la passió -una paraula molt citada en el llibre- i, com a tals, intercanviables en la mateixa persona al llarg del temps. L'“esclau”, en tot cas, és el que mana quan tria la modalitat d'abandonament, i l'“amo” ha de cenyir-s'hi. En molts casos, el masquista és més dur, més exigent que el que el domina. Amb freqüència, els entrevistats neguen que hi pugui haver plaer sense afecte. Alguns són monògams.

En un altre pla, el sado-masquisme se'ns revela com la realització dels somnis sexuals més atrevits, de les fantasies que s'acostumen a reprimir en nom de tota mena d'abstraccions. Alguns entrevistats insisteixen en aquesta idea de l'explorador, del que es busca a ell mateix, del que fuig de les convencions i de la banalitat. Per alguns, la fugida és breu -el joc- i serveix de psicoteràpia compensatòria. Per altres, la passió només té sentit si aboleix els límits; llavors el viatge no té retorn.

El llibre ofereix una àmplia gamma de sado-masquismes, tants que un acaba preguntant-se si alguns entrevistats no estan parlant de coses diferents. Hi ha els fetitxistes -l'amant del cautxú i el de les cataplasmes-, hi ha els que practiquen la mística sadiana del llibertí, hi ha qui es refugia en una imaginació poderosíssima, hi ha qui està interessat en la transgressió, hi ha els que adoren els rituals i també hi ha els que els odien.

Artesans de la fantasia té la virtut d'acostar el lector a un univers poc conegut, però no sempre tan distant com es podria suposar. Les agències matrimoniales, per exemple, no han amagat mai que una de les receptes per aconseguir una parella estable és unir una personalitat dominant i una de dominadora.